

жатъ да прѣиматъ нарастѣніе и ѹмалѣніе, слѣдѣдва, че двѣ главни прѣвила можатъ да бждатъ на нѣхъ, ЕДНО, чрезъ коѣто ги нараставаме, а ДРУГО, чрезъ коѣто ги ѹмалѣваме. Може сѣр. да се иЗискѣва или да нарастѣмѣ нѣкое число, прилагѣюще въ него други числа, или да го ѹмалѣмѣ, иЗимѣюще иЗъ него тѣлко ЕДѣнищъ, колкото има ЕДНО ДРУГО число.

20. И кога ѹбо прѣдлежи да соединѣмѣ многи числа во ЕДѣно, това бѣва, ако раздѣмѣмѣ сѣкое число разрѣшенно на свои тѣмѣ ЕДѣнищъ, и приложѣмѣ тѣа на рѣдъ въ пѣрво то. Таковѣ же дѣйствиѣ дѣмѣсе приложѣніе. И кога числа тѣ, които по тѣа начинъ соединѣваме, сѣтъ равни ЕДНО съ ДРУГО, тѣгава раждаемо то таковымъ образомъ число ще превосхѣди сѣкое иЗъ онѣа толѣждъ, колкото са бѣли соединѣвшѣтѣсе числа. А таковѣ дѣйствиѣ се именува ѹмножѣніе.

21. Кога же прѣдлежи да сравнимѣ двѣ числа ЕДНО съ ДРУГО, това бѣва двоѣкимъ образомъ: зашѣто или 1) тржѣмѣ колко ЕДѣнищъ има повѣче ЕДНО то ѣтъ ДРУГО то, коѣто се нахѣжда ако иЗвѣдимѣ иЗъ пѣрво то тѣлко ЕДѣнищъ, колкото има второ то, и видѣмѣщѣ остѣа, или 2) тржѣмѣ колко пѣти пѣрво то вмѣщава въ сѣбѣ второ то, коѣто се нахѣжда, ако иЗвѣдимѣ иЗъ пѣрво то, колкото пѣти ѣ возможно, ЕДѣнищъ тѣ на второ то. ИЗъ тѣа пѣрво то дѣйствиѣ се именува иЗѣтѣе, а второ то, дѣлѣніе.